

Thema: Leven tussen afscheid en toekomst!

Beste luisteraars, Gemeente van onze Heer Jezus Christus, mensen van God,

Heeft u vakantieplannen voor de komende zomer? Gaat u er even tussen uit? Het is lang onzeker geweest of dat kon maar afgelopen week werd duidelijk dat er naast wat meer bewegingsvrijheid nu ook weer mogelijkheden zijn om op vakantie te gaan, in eigen land of ergens in Europa. Wel je gezonde verstand blijven gebruiken en als je ziek wordt dat moet jezelf terug zien te komen naar huis. Ik hoop dat als u plannen had gemaakt dat u die dan weer op kunt pakken en dat als u erg aan vakantie toe bent, want dat kan een mens echt zijn, dat er dan toch een tijd van loslaten en ontspannen in het verschieft ligt. We hebben behoefte aan vakantie en we hebben daar ook best wel wat voor over om even ergens anders te zijn dan thuis. Het mag wat kosten: het zal deze zomer anders gaan, u en ik weten niet hoe maar voorheen stonden er altijd lange files op de 'route du soleil', stonden drommen mensen in lange rijen op de luchthavens om weg te gaan. Lange autoritten, files, wachttijden enz. Waarom deden we dit en waarom willen we dat ook deze zomer weer graag doen? Dat vraag ik mij af tijdens de voorbereiding van deze dienst. Ook ik heb een week een huis gehuurd op een waddeneiland. Dat doen we omdat we even wat anders willen, andere dingen zien en ervaren dan in ons normale dagelijks leven. En wat zit daarachter: ik denk dat daar een verlangen achter zit. De meesten van ons, de meeste reizigers dragen op de bodem van hun ziel het verlangen mee naar deze wereld **anders** of zelfs **omgekeerd**: we verlangen naar een andere wereld. Verlangen naar een wereld zonder angst voor het ziekmakende virus! Verlangen naar een wereld waarin mensen gelijkwaardig zijn en iedereen gelijk behandeld wordt.

Vanochtend horen we bij de evangelist Lucas dat Jezus 72 mensen erop uit stuurt om **dat** verlangen, dat weten van een andere wereld uit te dragen in deze wereld. 72 mensen moeten hun normale bestaan achter zich laten en erop uittrekken in opdracht van Jezus. 'De Heer stelde daarna 72 anderen aan die hij twee aan twee voor zich uit zond, naar iedere stad en plaats waar hij van plan was heen te gaan'. Lucas 10 vers 1. Er staat gewoon kaal het getal 70 en 2 erachter tussen haakjes in de tekst. En 70/72 is een bijzonder getal. Tijdens de verkondiging op Eerste Pinksterdag sprak dominee Martijn van Leerdam er ook over. In Exodus 24 gaan er 70 mannen, leiders van Israel, met Mozes mee in een klimtocht de berg Sinai op. Mozes krijgt van God de twee stenen met de wetten en leefregels van Gods verbond met mensen. Daar in Exodus staat dat getal 70, als getal van de volheid voor de volkeren van heel de wereld. Sommige handschriften hebben 72 staan. Dat is het getal dat ook verwijst naar het aantal volken van de hele wereld. In het eerste boek van de Bijbel, Genesis staat een lang geslachtsregister van de nakomelingen van Noach: 72 zonen. Van hen stammen de verschillende volken af die zich na de zondvloed over de aarde verspreiden.

Of het nu om 70 of 72 leerlingen gaat: het wordt vanochtend duidelijk dat het rijk van God verkondigen niet alleen en uitsluitend het werk van de 12 apostelen is. (*In hoofdstuk 9 bij Lucas hiervoor zendt Jezus de 12 apostelen uit over Israel maar daar blijft het niet bij.*) Dat rijk van God waarvan Paulus zegt in de brief aan de mensen in Galatie: Galaten 3 vers 27/28: U allen die door de doop één met Christus bent geworden, hebt u met Christus omkleed. **Er zijn geen Joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen of vrouwen- u bent allen één in Christus Jezus'**. Dit is de missie van Jezus die de hele wereld over moet gaan!

We gaan even terug naar de tekst van vanochtend. In het eerste vers noemt Jezus nog een getal. Is het u opgevallen dat Jezus de mensen 'twee aan twee' wegstuurt. Waarom niet alleen of in drietallen kun je je afvragen? Allereerst is het paarsgewijs reizen iets dat we meer tegenkomen in het Nieuwe Testament. Denk bijvoorbeeld aan het verhaal van de twee die naar Emmaus lopen. In Handelingen gaan de leerlingen steeds twee aan twee op pad Petrus en Johannes (3), Paulus en Barnabas (13:1), Judas en Silas (15:32) Maar het is ook een teken van de geldigheid, het gewicht van de boodschap die de twee brengen. Het herinnert aan een regel uit een ander Bijbelboek. Jezus is daar groot mee geworden en haalt dit hier aan, Numeri 35: 30. Daaruit blijkt dat het getuigenis van **twee mensen** heeft rechtsgeldigheid en niet het getuigenis van één. Dus het gaat hier om een boodschap met rechtsgeldigheid! Een boodschap die een claim doet op heel Israel en uiteindelijk op heel de wereld.

Je vraagt je af hoe dat gegaan is. Hoe krijgt Jezus het voor elkaar om die 72 bij elkaar te krijgen?

Want er is geen televisiecamera in de buurt, er bestaat geen face-book, mail of Twitter in die tijd, je kon elkaar niet even een what's app sturen.

We weten dat Jezus grote groepen mensen aansprak en dat zij hem volgen op zijn weg door Israel. Denk maar aan het verhaal van de wonderbare spijziging: er zijn maar 5 broden en 2 vissen en Jezus geeft 5000 mensen te eten. (Matteus 14; 13-21). Dus zo'n grote groep kan Jezus in het verhaal bij Lucas ook omringd hebben.

En wat verbazingwekkender is: ze gaan gewoon. Goodbye, ieder vanuit zijn eigen dagelijks leven op stap voor Jezus!

Bovendien staat er in vers 1 dat Jezus de mensen AANSTELT. Dat betekent dat hij niet vraagt van zouden jullie willen en kunnen, maar Jezus wijst ze eenvoudigweg aan. Hij heeft blijkbaar de autoriteit om het zo te doen en de mensen accepteren dit als vanzelfsprekend.

Ik denk dat als wij echt door Jezus aangesproken worden dat ook wij dan niet anders kunnen dan zijn opdracht te accepteren en uit te voeren. En daar moeten we niet te groot over denken, niet te moeilijk: die opdracht is voor voorgangers, ouderlingen zendelingen etc. Integendeel wil ik hier benadrukken. God gebruikt vaak mensen die van zichzelf vinden dat ze helemaal niet geschikt zijn. Denk aan Mozes, Samuel. Nee het is voor iedereen een opdracht die gelooft om daarvan te getuigen/om niet te zwijgen. Je mag jezelf zijn, geloofwaardig zijn en daardoor geloof wekken.

Dat blijkt uit de instructies die Jezus geeft en wat zegt hij tegen de 72. Die gaan niet over een inhoudelijke methode, zeg dit, doe dat, gebruik deze woorden. Wat zegt Jezus wel tegen die 72? Dan spreekt Jezus in beelden.

Jullie zijn **arbeiders** die **de oogst** moeten binnenhalen. Ze zijn in dienst bij de Heer van de oogst. 'De oogst is groot maar de arbeiders zijn er weinig'. In het OT (Amos 9: 13, 14) wordt de tijd van de Messias vergeleken met een overvloedige oogst. Dat is 1! Die tijd is nu aangebroken. Ook komt de urgentie van de missie naar voren want een oogst wacht niet het moment af dat er arbeiders zijn. Het is andersom: de arbeiders moeten zich aanpassen aan het tijdstip waarop geoogst moet worden.

De oogst is een beeld voor alles wat God tot nu toe gedaan heeft in de geschiedenis van Israel en dat heeft nu zijn hoogtepunt in Jezus. Hij is de landeigenaar. Het is nu of nooit. Er is werk aan de winkel voor de 72. Ze moeten Gods boodschap van vrede brengen, nog veel meer mensen moeten weten van de werkelijkheid van Gods koningschap in Jezus.

Vervolgens zegt Jezus: 'Ga op weg en bedenk wel: Ik zend jullie **Als lammeren onder de wolven**' Dat wolven heel wat aan kunnen richten weten wij inmiddels ook in Nederland! De 72 moeten zich ervan bewust zijn dat ze zich gaan begeven in gevaarlijke situaties. Dit is het gevoel dat de eerste volgelingen van Jezus krijgen in hun omgeving. Het is geen pretreis. Onderweg zijn met Gods boodschap is een kwetsbare aangelegenheid. Maar roept ook het beeld van hoop op voor een toekomst die we kennen uit een profetie van Jesaja. (11:6) 'Dan zal een wolf zich neerleggen naast een lam'.

Over de **reisuitrusting** zegt Jezus dat ze weinig tot niets mogen meenemen: geen cashgeld/geldebuidel, geen koffer, geen sandalen. Ze moeten zich helemaal verlaten op de gastvrijheid van anderen in de plaatsen waar ze naar toe gaan en zijn uitiem afhankelijk van hun Heer.

Het vraagt lef en vertrouwen om in het voetspoor van Jezus op reis te gaan door het leven!

Wel laat Jezus het op een 'bijzondere' manier uitdragen: bijzonder omdat er geen massabijeenkomsten worden georganiseerd maar voor Jezus staan juist de ontmoetingen met mensen in hun directe woon- en leefomgeving centraal. Daar, bij de mensen thuis wil Jezus aanwezig zijn.

Vraagt Jezus dat nu ook van ons? Stelt Jezus ook u en mij aan. Wat betekent dit voor ons aan het begin van de zomer van 2020. Is dit nu ook een oproep aan ons om met lef en vertrouwen de wereld in te gaan om over Jezus te vertellen? Ja, dat is het **ook**. Natuurlijk is het belangrijk dat we als Christenen leven en herkenbaar zijn en het zichtbaar is dat we Jezus proberen te volgen.

Waar we ook zijn. Als christenen hebben we oog voor elkaar, de ander en de wereld om ons heen. Wij kunnen als christenen een heilzame werking hebben. En we zijn

geroepen, ook al voelen we ons kwetsbaar, om te communiceren vanuit welke bron we dat doen. Dat schept helderheid in relaties tussen mensen onderling en maakt gesprek mogelijk. We moeten zeker niet ons geloof en het spreken erover beperken tot onze eigen kring binnen de kerk of alleen op privé terrein.

Die positie is ons in lange tijd wel opgedrongen: geloven hoort niet thuis in het publieke domein, geloven doe je maar in je eigen tijd, achter de voordeur of in je kerkgebouw. Maar wij kunnen en mogen ons niet loskoppelen van wat ons ten diepste drijft en wat door Gods Geest in de tijd steeds opnieuw wordt aangewakkerd.

Hoe loopt het af? Even terug naar de tekst bij Lucas. We lezen: 'De tweeënzeventig keerden vol vreugde terug'. Stelt u zich voor dat wij die 72 te zijn.

We komen weer terug van onze missie en Jezus wacht ons op. En we zijn 'vol vreugde', bijna geëxalteerd want we hebben hele bijzondere dingen ervaren. Dingen die we niet voor mogelijk houden. We hebben ervaren dat we de macht die Jezus ons meegaf ook werkelijk tot onze beschikking hadden. Er zijn mensen genezen en demonen uitgedreven. We hebben ervaren en meegemaakt hoe het is om in de wereld van Jezus te leven. We hebben een glimp van het leven in Gods koninkrijk opgevangen. Bovendien zijn we enorm opgelucht want we zijn er alle 72 nog. Ondanks dat het een gevaarlijke missie is, is iedereen gespaard gebleven. De groep is nog compleet. 'Zelfs demonen kwade machten onderwerpen zich aan ons bij het horen van uw naam!'. En Jezus hoort ons aan en begrijpt dat we blij zijn. Tegelijk vertellen we hem niets nieuws. Hij kent die werkelijkheid om dichtbij en in God te leven immers. En Hij zegt ons waar we werkelijk blij om moeten zijn: niet zo zeer wat we net ervaren hebben. Dat we enige kracht over het kwade te hebben, dat we ons soms onaangetast voelen... We hebben de overtuiging in de christelijke traditie dat na en met de komst van Jezus naar de wereld de demonische krachten afgezwakt zijn: deze machten van het kwaad onderwerpen zich aan de naam Jezus Christus (vers 17b) maar moeten op aarde blijvend bestreden worden tot de jongste dag. En dat weet Jezus. Daarom, om door te gaan en het vol te houden door de eeuwen heen, zegt Jezus, let op! ligt de bron van de christelijke vreugde ligt niet zozeer in jullie successen maar ergens anders. De vreugde van een christen ligt in de vaste overtuiging, in het geloof dat een mens/ieder mens door God aangenomen is en beschermd wordt. Die wetenschap moet ons basale levensvreugde geven.

Dat accent legt Jezus in vers 20: 'Verheug je er echter niet over dat de geesten zich aan jullie onderwerpen, maar verheug je omdat 'jullie naam in de hemel opgetekend is'. In de grondtekst staat: 'ingeschreven staan in het boek der hemelen'.

Wat mogen we ons daarbij voorstellen? Als je in het boek van een stad staat ingeschreven heb je burgerrecht. In het boek 'der hemelen' staan de namen van de mensen die hemels burgerrecht hebben en in Gods koninkrijk zullen ingaan. Een koninkrijk waar het kwaad niet meer is en waar alle gebrokenheid van het aardse bestaan niet meer is. Dat mag ons een diepe vreugde geven nu al, ons hele leven lang. Een vreugde die heel dichtbij wanhoop kan liggen zoals we horen in Psalm 27 die we vanochtend lazen. Toen al een paar duizend jaar geleden voelde David, de dichter van

het lied, zich 'verweesd', in de steek gelaten en moedeloos. Hij roept: 'Hoor mij Heer, als ik roep, wees mij genadig, antwoord mij! Dat antwoord horen we vanochtend bij Lucas: We zijn hemelburgers! Met die wetenschap mogen we hier leven, dat geeft ons vreugde zodat we met David mee kunnen zeggen: 'Mag ik niet verwachten de goedheid van God te zien in het land van de levenden? Wacht op de Heer, wees dapper en vastberaden, ja wacht op de Heer'

Zo hebben wij, christenen een opdracht te getuigen van het geloof in het koninkrijk van God. Een opdracht die voortkomt uit het zielsverlangen naar een wereld andersom 'waar de wolf naast het lam ligt', en die voortduurt tot aan de jongste dag! En we worden opgeroepen vanochtend om daarmee door te gaan, dat te durven, heel gewoon in het dagelijks leven, ieder op zijn eigen manier.

Dat wij zijn vrede delen met alle mensen die wij ontmoeten, virtueel of in het echt. Dat wij het rijk van God zouden uitbouwen zodat de wereld om ons heen vol van vrede wordt. Lof zij Christus in eeuwigheid.

Amen.

Tjitske de Vries – Meijer, 14 juni 2020